

ГОЛАС РАДЗІМЫ

ВЫДАЕЦЦА З 1955 ГОДА ●

● NO.24 (3336) ●

● ЧАЦВЕР, 27 ЧЭРВЕНЯ, 2013

ШТОТЫДНЁВІК “ГОЛАС РАДЗІМЫ” МОЖНА ЧЫТАЦЬ У ІНТЭРНЭЦЕ: WWW.GOLAS.BY

“Мост дружбы” па-цюменску
Беларусы Заходняй Сібіры шануюць дом, у якім жывуць, але не забываюць і родныя бацькоўскія хаты **Стар. 2**

Адметны след на зямлі
У вільнюскіх зборах захоўваюцца дакументы пра таленавітага мастака з Карэліч **Стар. 3**

Вернісаж пад адкрытым небам
Ля галоўнага ўвахода ў сталічны парк адбылося прадстаўленне праекта Андрэя Смаляка “Ажыўшыя карціны” **Стар. 4**

ЗЕМЛЯКІ

Надзейная група падтрымкі

У Самары адбылася прэзентацыя чэмпіянату свету па хакеі 2014 года, які пройдзе ў Мінску

Мікалай Бойка

Гэту вялікую гульню, да якой поўным ходам ідзе падрыхтоўка ў Беларусі, чакаюць і нашы суайчыннікі ў іншых краінах. Магчыма, для некага ЧС-2014 стане добрай нагодай, каб яшчэ раз наведаць Бацькаўшчыну. І падтрымаць нашу лядовую дружыну ў барацьбе за медалі.

Тым часам прэзентацыя ЧС-2014 прайшла і ў Самары. Яе ініцыятарам выступіла кампанія “Самарайнтур”, савет дырэктараў якой узначальвае Міхаіл Сегал. Варта заўважыць, што гэтая кампанія — генеральны агент у Паваложскім рэгіёне афіцыйнага тураператара ЧС-2014 “Цэнтракурорт”. Прычым правялі прэзентацыю прадстаўнікі Беларусі: начальнік філіяла “Белінтур” Аляксей Стрэльчанка і дырэктар генеральнага прадстаўніцтва Нацыянальнай авіякампаніі “Белавія” ў Расіі Міхаіл Малінін.

Беларусы Самары цікавяцца спартыўным жыццём на радзіме

Важна і тое, што актыўны ўдзел у прэзентацыі прынялі члены абласной арганізацыі беларусаў. Гэта — прэзідэнт суполкі “Руска-Беларускае Братэрства 2000” Ірына Глуская і кіраўнік моладзевага аддзялення суполкі Юлія

Цяплянская. Яркім акордам пад час прэзентацыі прагучала і выступленне вакальнага гурта “Каданс”, які дзейнічае пры суполцы пад кіраўніцтвам Алены Дзмітрыевай. Нашы суайчыннікі віталі гасцей і ўдзельнікаў імпрэзы, а вакальны ан-

самбль выканаў беларускія песні, прыносячы адметны акцэнт у прэзентацыю.

Для гурта “Каданс” удзел у прэзентацыі важнай спартыўнай падзеі Беларусі на самарскай зямлі — яшчэ адзін цікавы радок у творчую біяграфію. Калектыў

заўсёды ўдзельнічае ў імпрэзах, што маюць дачыненне да Беларусі, з канцэртнай праграмай выступае на розных гарадскіх святах, ён удзельнік розных творчых конкурсаў, дабрачынных мерапрыемстваў.

Ірына Глуская адзначае,

што Самара для прэзентацыі ЧС-2014 выбрана не выпадкова. Абумоўлена гэта актыўнасцю Самарскага рэгіёну і яго перспектывамі ў спартыўнай сферы. Як вядома, гэты горад стане адной з пляцовак правядзення чэмпіянату свету па футболе ў 2018 годзе. “Не апошняю ролю ў выбары Самары для прэзентацыі адыграла і адкрыццё 28 красавіка бягучага года Нацыянальнай авіякампаніяй “Белавія” новага рэйса Мінск—Самара—Мінск, — гаворыць Ірына Міхайлаўна. — Ён стаў, як вядома, ужо сёмым па ліку маршрутам авіякампаніі ў Расіі. Палёты ў міжнародны аэрапорт “Курумоч” выконваюцца два разы на тыдзень, палёт у адзін бок займае каля дзвюх з паловай гадзін”. Так што, як жартуе кіраўнік абласной арганізацыі самарскіх беларусаў, дзякуючы чэмпіянату свету па хакеі з шайбай 2014 года Самара стала значна бліжэй да Беларусі.

ЯК СПРАВЫ, ДЫЯСПАРА?

Калі здзяйсняюцца мары...

Кацярына Мядзведская

Людміла Урванцава, кіраўнік суполкі беларусаў Зауралля “Бацькаўшчына”, што дзейнічае ў Кургане Іркуцкай вобласці, з хваляваннем чакае сустрэчы з радзімай продкаў

З Людмілай Рыгораўнай Урванцавай мы спісаліся па электроннай пошце, дамовіліся аб інтэрв’ю на канец чэрвеня, калі яна прыедзе ў Мінск. Аднак у перапісцы мяне здзівіла вось якая фраза: “Я ніколі не бывала ў Беларусі”. Як так, падумалася. Няўжо кіраўнік беларускага культурнага аб’яднання родам з Расіі? Так, нарадзілася яна ў сяле Кітой Усольскага раёна Іркуцкай вобласці... Аднак родныя яе — з бела-

У расійскім Кургане ёсць моцная беларуская суполка

рускага Гомеля, пра які Людміла Рыгораўна з пяшчотай піша: “Хочацца пасябраваць з родным горадам, пабываць там, паглядзець, дзе раслі бацькі. Ведаю, што ў нас у Кургане пад час вайны змяшчаліся эвакуіраваныя заводы і дзіцячыя дамы з Гомеля...”

Пра свае карані, пра

тое, як родныя трапілі ў Сібір і чаму сама яна нарэшце вырашыла заняцца беларускай справай, Людміла Рыгораўна абяцала расказаць пры сустрэчы. Пакуль жа паведамліла прыемную навіну: “Мы едем у Беларусь!”

Звярнуўшыся летась з лістом да дырэктара Цэнт-

ра нацыянальных культур Беларусі Міхаіла Рыбакова, Людміла Урванцава зразумела, што мара яе нарэшце ажыццявіцца. І сёлета ансамбль беларускай песні “Журавачка”, што створаны пры курганскай суполцы землякоў, — у спісе ўдзельнікаў святочных мерапрыемстваў, прымеркаваных да Дня Незалежнасці Беларусі.

“Артысты гурта заслужылі такі каштоўны падарунак, — лічыць Людміла Урванцава. — За дзесяць год існавання калектыва пра нас даведзілі ва ўсіх кутках Курганскай вобласці, ды ўвогуле з канцэртамі мы аб’ездзілі ўсе раёны Зауралля, былі ў Казані, Томску, курганскія беларусы — частыя госці ў Цюмені.”

→ **Стар. 2**

У атмасферы добразычлівасці

Яўген Дарэнскі

На мінулым тыдні Мінск прымаў удзельнікаў XV Сусветнага кангрэса рускай прэсы

Гэты форум — традыцыйная штогадовая сустрэча кіраўнікоў рускамоўных СМІ, на якой абмяркоўваюцца пытанні развіцця сусветнай інфармацыйнай прасторы. У апошнія тры гады Сусветны кангрэс рускай прэсы прымаў Ізраіль, Італія, Украіна. Сёлета эстафету прыняла Беларусь. Дзвесце прадстаўнікоў рускіх дыяспар больш як з шасцідзясяці краін — галоўныя рэдактары, выдаўцы і вядучыя журналісты — прынялі ўдзел у рабоце

кангрэса.

Як сказаў рэдактар газеты “Англія” Ілья Ганчароў, яму вельмі спадабалася Беларусь:

— За гэтыя тры дні мы не толькі абмеркавалі праблемы рускай прэсы, але і акунуліся ў атмасферу дружбы, дабыні, бязмерна шчодрой беларускай гасціннасці. Такую атмасферу цяжка знайсці ў рускамоўных дыяспарах за мяжой. Пабываўшы ў Беларусі, я нібы пабываў у сябе дома... Да гэтага я ўдзельнічаў у трох папярэдніх кангрэсах і магу сказаць, што Мінскі форум — гэта штосьці асаблівае, незабыўнае.

Дарэчы, удзельнікі кангрэса пабывалі ў Нясвіжы і Брэсцкай крэпасці.

Беларускі каларыт на фестывалі нацыянальных культур у Цюмені

РАЗАМ

“Мост дружбы” па-цюменску

Беларусы Заходняй Сібіры шануюць дом, у якім жывуць, але не забываюць і родныя бацькоўскія хаты

У Цюмені штогод праходзіць абласны фестываль нацыянальных культур “Мост дружбы”, які ўключае ў сябе і конкурсныя спаборніцтвы творчых калектываў, і ўладкаванне нацыянальных падворкаў на цэнтральнай плошчы горада. Прычым у тых творчых спаборніцтвах беларусы, як правіла, аказваюцца ў ліку лепшых. Сёлета “Мост дружбы” будавалі 24 нацыянальныя грамадскія аб’яднанні, больш за тысячу чалавек прыбылі з 22-х муніцыпальных утварэнняў рэгіёну. І нашы суайчыннікі выдатна папрацавалі: падворак беларусаў і выступленне фальклорных гуртоў высока ацэнены журы: у нашых — другое месца.

Вядома ж, хацелася б і першае! Ды старшыня Цюменскай абласной грамадскай арганізацыі “Нацыянальна-культурнае таварыства “Аўтаномія Беларусь”, памочнік Ганаровага консула Рэспублікі Беларусь у Цюмені Сяргей Яфімчык і начальнік аддзела беларускай культуры Марыя Піскун фестывалем засталіся задаволеныя. Яны добра ведаюць, як старанна ўсе разам беларусы папрацавалі, і гэта вельмі здорава. Праўда, вялізная арганізацыйная работа для многіх застаецца “за кадрам”. Нам жа, глядачам, беларусы шчодро дарылі ўсмешкі, добры настрой, гасцінна запрашаючы да багатага на пачастункі застолля: паспрабаваць можна было залацістыя дранікі, калдуны, халадзец і нават боршч-халаднік. “У спякоту — самае тое!” — падказвалі гаспадыні, нахвальваючы беларускія нацыянальныя стравы. А надвор’е ж у Цюмені і спраўды нарэшце пецціць цяплом. Шмат пашчыравалі, рыхтуючы святочны стол, артысты калектыву “Лянок”, якія і гасцей сустракалі песнямі, а кіраўнік гурта Клаўдзія Зуева паказала майстар-клас па танцах. Вядома ж, “Беларуская полька” многім спадабалася.

Увогуле этнаграфічная экспазіцыя беларусаў-сібіракоў была самай яркай і насычанай. Падворак так і вабіў да сябе прыхільнікаў спрадвечна беларускай творчасці

ды проста цікаўных — не прабіцца. Было ж на што глядзець! Алена і Сяргей Антончанкі з сяла Дзясятва Ішымскага раёна давалі майстар-клас па вырабе арыгінальных цацак... з сена. У Алены Ясніюк з Арамашаўскага раёна таксама пераймалі досвед — яна прывезла з сабой унікальныя вышыўкі, выкананыя гладзю па старадаўніх ба-

Плесці агароджу з лазы могуць нават дзеці

Людміла Татарынцава пераўтварыла падручнікі ў старадаўнія кнігі

буліных узорах. А вось і майстры з Цюмені: Людміла Татарынцава паказвала, як ператвараць звычайныя падручнікі ў старадаўнія кнігі, Юлія Чарапанавыя выставіла свае ўнікальныя “тэкстыльныя лялькі” з шматкоў, а Яўгенія Плотнікава — так званыя паддашкавыя (па-руску: чердачныя) лялькі з пап’е-машэ, тканіны ды мешкавіны. Давайце і яшчэ паглядзім, хто што ўмее! На дзея Аніканава пераняла ад продкаў ганчарнае майстэрства, робіць

сувеніры з гліны, Алена Шавялёва асвоіла шматковае шпыццё. І цэлую кампазіцыю “Каля млына” стварыла на беларускім падворку Марыя Піскун: выставіла сямейныя роставыя лялькі, буслоў, плот, калёсы, каня і млын — без добрай ўсмешкі прайсці міма немагчыма! А пад кіраўніцтвам Ангеліны Падкарытавай, вучаніцы 18-й цюменскай школы і

каліна” з сяла Новабарозаўка Арамашаўскага раёна — гэта Алена Ясніюк і Мікалай Сальнікаў, а кіраўнік у іх Ларыса Асінцава. Надзея Вычужаніна з вёскі Ермакі Вікулаўскага раёна, дзе і цяпер жывуць нашчадкі першых перасяленцаў-самоходаў з Беларусі, чытала блізкія ўсім беларусам радкі пра родны кут з паэмы Якуба Коласа “Новая зямля”. А эстрадны дуэт “Суседзі” (гэта Мікалай Мартыненка і Іван Бердаў, кіраўнік Ларыса Асінцава) шчыра, душэўна выканаў знакаміты, ужо амаль народны хіт “Вы шуміце, бярозы”. Нумары змяняліся, выступалі яшчэ сямейны вакальны гурт “Спадчына” (кіраўнік Надзея Піскун), маладзёжны гурт беларускай музыкі і песні “Палессе” (кіраўнік Тамара Грыгор’ева), народны гурт беларускай песні “Лянок” (кіраўнік Клаўдзія Зуева) — калектыв, дарэчы, сёлета адзначае свой 15-гадовы юбілей. Завяршаў праграму народны фальклорна-этнаграфічны гурт “Вяжоркі” (кіраўнік Любоў Мякішава, сяло Вікулава), які, дарэчы, выступаў і на “Славянскім базары ў Віцебску” ў 2008 годзе.

Чаму столькі ўвагі ды старання ў беларусаў да фестывалю “Мост дружбы”? Чым ён так прываблівае? “Мост дружбы” дае магчымасць шырока, на людзях паказаць і свае таленты, і прадставіць яркія фрагменты з багатай культурнай спадчыны нашых продкаў, — гаворыць Сяргей Яфімчык. — Фэст штогод захоплівае ў сваё жывое кола ўсё новых удзельнікаў. Сёлета, напрыклад, у нас на пляцоўцы ўпершыню выступалі беларусы Арамашаўскага раёна, чаму мы вельмі рады. Увогуле ж стараемся прыцягнуць да працы ў беларускіх суполках як мага больш моладзі, шчодро дзелімся з усімі, каму тое цікава, скарбамі беларускай культуры. Цюмень для прадстаўнікоў розных народаў, якія тут жывуць, стала родным домам. Ды і нашу бацькоўскую хату, сваю крэўную спадчыну, мы ніколі не забудзем”.

Людміла Бакланова,
г. Цюмень

ЯК СПРАВЫ,
ДЫЯСПАРА?

Калі здзяйсняюцца мары...

(Заканчэнне. Пачатак на стар. 1)

У беларусаў Зауралля склаліся і свае традыцыі. Свой творчы год яны пачынаюць у верасні — з падрыхтоўкі да гарадскога свята нацыянальных культур “Вянок дружбы”, і далей — удзельнічаюць ва ўсіх гарадскіх святах і фестывалях. Дарэчы, ансамблю “Журавачкі” нядаўна было нададзена званне народнага.

Акрамя канцэртнай дзейнасці землякі актыўна працуюць з моладдзю. Так, пры суполцы хлопцы і дзяўчаты стварылі фальклорна-этнаграфічную групу “Русічы”. У праграме — паказальныя выступленні паводле беларускіх народных гульніаў, спартыўных спаборніцтваў. “А нашы дзяўчаты займаюцца ў студыі вязання “Дзявочыя клопаты”, — піша Людміла Рыгораўна. — Яны ж рыхтуюць выставы на розныя гарадскія і абласныя імпрэзы, у музеі і, канешне, для “Беларускай хаты”.

Сяброўкі на выставе ў Кургане

Дарэчы, пра “Хату”... Яна — здабытак і гонар курганскіх беларусаў. “Невялічкае памяшканне ў цокальным паверсе па вуліцы Савецкай, 140А землякі з любоўю і пяшчотай называюць “хатай”, — прызнаецца Людміла Урванцава. — А інакш яго не назавеш: там асабліва атмасфера ўтульнасці. Гэта адзначаюць і госці — сябры-беларусы з Цюмені, Екацярынбурга, Анапы, Ханты-Мансійска, Вялікабрытаніі”.

“Беларуская хата” — не толькі месца цёплых сяброўскіх сустрэч, але і музей. Менавіта там сабрана вялікая калекцыя ручнікоў, нацыянальных і сцэнічных касцюмы, кнігі, карціны і фатаграфіі. Там можна паслухаць песні, вершы на беларускай мове. А калі пашчасціць, трапіць і на рэпетыцыі ансамбля “Журавачка”. Вось і цяпер, перад ад’ездам, артысты адшліфоўваюць праграму выступленняў, збіраюць касцюмы, рыхтуюць падарункі... І ўжо зусім хутка яны праспяваюць свае любімыя песні на роднай зямлі, пра што так даўно і з імпэтам марылі!

ПОВЯЗЬ ЧАСОЎ

Адметны след на зямлі

У вільнюскіх зборах захоўваюцца дакументы пра таленавітага мастака з Карэліч

У Карэліцкім раённым краязнаўчым музеі працуе выстава пад назваю “Лебядзіная песня Валянціна Рамановіча”. Яна прысвечана творчасці таленавітага мастака, які пайшоў з жыцця ў 33 гады, пакінуўшы пасля сябе высокамастацкія творы. Ды іх у Беларусі, на жаль, зусім не ведаюць, бо захоўваюцца яны ў музеях Літвы і Польшчы.

Мастак нарадзіўся ў мястэчку Карэлічы Навагрудскага павета (цяпер Карэлічы — райцэнтр Гродзенскай вобласці) 20 кастрычніка 1911 года ў праваслаўнай сям’і беларуса Сцяпана Рамановіча і Аляксандры Зотавай. Маці яго паходзіла з роду расійскіх ікананісцаў. Іроніяй лёсу можна лічыць тое, што сёння імя гэтага таленавітага творцы ёсць у польскай энцыклапедыі, аднак яго пакуль не пабачыш у падобных беларускіх, літоўскіх ці рускіх даведніках.

І вось летась у выдавецтве “Кнігазбор” да 100-годдзя з дня нараджэння мастака выйшла мая кніга “Лебядзіная песня Валянціна Рамановіча”. Выданне прыгожа аздоблена гравюрамі мастака ды ўнікальнымі фотаздымкамі 1930-х гадоў. Неўзабаве пасля выхаду кнігі бібліятэка Вільнюскага ўніверсітэта выказала жаданне мець гэту кнігу ў сваім фондзе, а пасля атрымання яе літоўскія бібліятэкары запрасілі мяне працаваць у сваім рукапісным аддзеле. Так я і наведала Вільнюс. Прынялі мяне вельмі гасцінна. Дзякуючы супрацоўніцы бібліятэкі Дануце Казлаўска-

Святлана Кошур прэзентуе кнігу “Лебядзіная песня Валянціна Рамановіча”

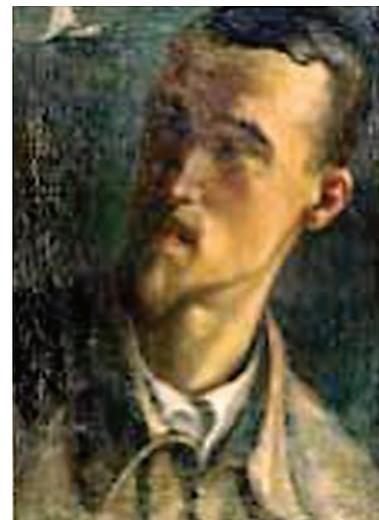
не і загадчыцы аддзела рукапісаў Неёле Шульгене я змагла не толькі папрацаваць у бібліятэцы, дзе знайшла новыя дакументы, але і трапіць у Дзяржаўны архіў Літвы. А чаму мне тое было цікава? Бо там захоўваюцца дакументы выпускнікоў універсітэта імя Стэфана Баторыя, у тым ліку нашага земляка Валянціна Рамановіча.

Пляменнік Валянціна Рамановіча, прафесар Павел Багдановіч, які жыве ў Вільнюсе, паказаў мне ўсе мясціны, звязаныя з жыццём і творчай дзейнасцю мастака. Гэта і дом на Татарскай

вуліцы, дзе жыў мастак са сваёй жонкай Альдонай, і Віленскі ўніверсітэт са старадаўняй гісторыяй, у якім вучыўся, а потым працаваў Валянцін. Гэта касцёлы св. Міхаіла, св. Пятра і Паўла, капліца з абразам Вострабрамскай Божай Маці, якія адлюстраваны на гравюрах мастака. Мы прайшліся па вузкіх вулачках старой Вільні, па якіх ён хадзіў, бачылі каталіцкія і праваслаўныя храмы, якія і сёння ствараюць непаўторную атмасферу старога горада, а ў далёкія 30-я гады натхнялі на творчасць нашага таленавітага земляка.

Мне пашчасціла трапіць у Тракай і пабачыць домік, у якім звычайна прыпыняўся Валянцін Рамановіч, калі прыезджаў туды працаваць. Я была вельмі ўражана, калі ўбачыла, што адна з залаў Тракайскага гістарычнага музея аформлена работамі нашага земляка, мастака з Карэліч, а потым набыла ў музейнай краме невялікі альбом з яго гравюрамі з цыкла “Трокі”.

І яшчэ на адну сустрэчу мне пашанцавала ў Вільнюсе. Працуючы ў Дзяржаўным архіве Літвы, я сустрэлася з супрацоўнікам бібліятэкі Торуньскага ўніверсітэта

Валянцін Рамановіч

Міраславам Супрунюком ды перадала яму ліст з просьбаю дапамагчы нашаму музею атрымаць копіі тых работ Валянціна Рамановіча, якіх няма ў нашым музеі, і якія захоўваюцца ў Торуньскім універсітэце, куды іх перадала жонка мастака Альдона Рамановіч. Там знаходзяцца таксама клішэ, з якіх мастак рабіў адбіткі сваіх гравюр. І вельмі хацелася б, каб Торуньскі ўніверсітэт зрабіў адбіткі хаця б некалькіх работ мастака для музея ў Карэлічах, дзе мы хочам стварыць экспазіцыю, прысвечаную таленавітаму земляку. Між іншым, у Карэлічах захаваўся і будынак, у якім нарадзіўся Валянцін Рамановіч.

Я і сёння знаходжуся пад вялікім уражаннем ад плённай паездкі ў Вільнюс. Цяпер вывучаю дакументы, звязаныя з жыццём і творчасцю мастака, дапрацоўваю сваю новую кнігу пра яго жыццёвы і творчы шлях. Хачу выказаць падзяку рэктару Віленскага ўніверсітэта, супрацоўнікам універсітэцкай бібліятэкі, а таксама Інстытуту культуры Беларусі за цудоўную магчымасць ажыццявіць гэты творчы праект.

Святлана Кошур, старшы навуковы супрацоўнік Карэліцкага раённага музея, сябра Саюза пісьменнікаў Беларусі

СПАДЧЫНА

Загадкі з магнацкага двара

На міжнароднай канферэнцыі гаварылі пра таямніцы мінулага

Анатоль Трафімчык

Міжнародную навуковую канферэнцыю “Магнацкі двор і сацыяльнае ўзаемадзеянне” ладзілі Беларускі інстытут правазнаўства, Музей “Замкавы комплекс “Мір” і Польскі інстытут у Мінску.

Як вядома, цяпер Беларусь надае пільную ўвагу захаванню і аднаўленню замкаў ды палацаў. Таму і не дзіўна, што менавіта на яе тэрыторыі прайшоў такі навуковы форум. Як адзначыў прафесар Сцяпан Сокал, у савецкія часы гістарычная навука займалася ў асноўным вывучэннем сям’янаства. Ды цяпер разумеем неабходнасць даследавання ўсіх слаёў грамадства, і магнатаў — у тым ліку.

Сімвалічна, што два дні з трох канферэнцыя працавала ў мурах Мірскага замка, музей якога цяпер узначальвае кандыдат гістарычных навук Вольга Папко. Пад яе кіраўніцтвам музей набыў як бы другое дыханне, стаўшы безумоўным лідарам па прыцягненні

ўвагі турыстаў, у першую чаргу, замежных. Але ён не абмяжоўваецца турыстычнай дзейнасцю, а, як сведчыць праведзенае на высокім арганізацыйным узроўні мерапрыемства, штурхае наперад гістарычную навуку.

Гэтым разам заяўкі на ўдзел у канферэнцыі зрабілі вядомыя даследчыкі шасці краін: Беларусі, Расіі, Украіны, Літвы, Польшчы, Чэхіі. Былі ў нас сапраўдныя “зоркі” гістарычнай навукі: Анджэй Рахуба (Варшава), Канстанцін Ерусалімска (Расія), Валянцін Голубеў (Беларусь) ды іншыя. Спецыялісты прадставілі даклады па розных аспектах жыцця магнацкага двара і магнатаў у кантэксце сацыяльна-палітычнага жыцця эпохі ВКЛ і Рэчы Паспалітай. У прыватнасці, гаворка ішла пра магнацкія замкі і палацы як цэнтры палітычнага жыцця, а замкава-палацавыя комплексы разглядаліся як цэнтры тэрытарыяльнай і адміністрацыйнай самаарганізацыі рэгіёнаў. Цікавымі былі паведамленні пра магнацкі двор і праблемы фарміравання

На канферэнцыі ў Мінску

прававой культуры, пра службовую іерархію на магнацкім двары: катэгорыі кліентаў, слуг ды іх кар’еру. Гаварылі пра побыт і паўсядзённае жыццё ў магнацкіх замках і палацах.

Павышаную цікавасць выклікалі такія даклады, напрыклад, як “Блазны, карлікі і іншыя маргінальныя групы на дварах магнатаў ВКЛ у XVI стагоддзі” Раймонды Рагаўскае, “Арганізацыя кухоннай службы пры магнацкіх

дварах у ВКЛ у XVI — XVII стагоддзях” Анастасіі Скеп’ян, “Нефармальныя перамовы магнатаў ВКЛ з маскоўскімі дыпламатамі ў сярэдзіне XVI ст.: праблемы аргументацыі і культуры дыскусіі” Андрэя Янушкевіча ды іншыя.

Усяго на канферэнцыі было каля 30 розных дакладаў. Па яе выніках плануецца выдаць зборнік матэрыялаў. Азнаёміцца з цікавымі матэрыяламі змогуць усе, хто жадае.

Дасведчаных стане больш

Кацярына Аляксандрава

Турыстычна-інфармацыйны цэнтр Беларусі з’явіцца ў нямецкім Мюнхене

Днямі ў беларускім консульстве ў Мюнхене прайшла прэзентацыя турыстычных магчымасцяў Беларусі і чэмпіянату свету па хакею 2014 года. Прэзентацыя была падрыхтавана і праведзена спецыялістамі Нацыянальнага агенцтва па турызму. Удзельнікам сустрэчы прадстаўлялася інфармацыя аб падрыхтоўцы аб’ектаў Мінска да чэмпіянату свету па хакею, парадку набыцця турыстычных пакетаў і білетаў на матчы для замежных балельшчыкаў, умовах перасячэння мяжы і знаходжання ў Беларусі ў час чэмпіянату.

Пад час сустрэчы паміж Нацыянальным агенцтвам па турызму Міністэрства спорту і турызму Беларусі і турыстычнай кампаніяй Munaroptours Hotel und Reiseagentour GmbH падпісана дамова аб адкрыцці беларускага турыстычна-інфармацыйнага цэнтра ў Мюнхене.

Пасля ж прэзентацыі ўдзельнікам сустрэчы парадаваў сваім майстэрствам творчы калектыў цымбалістаў з Віцебска “Вясёлы перзвон”.

Вернісаж пад адкрытым небам

Ля галоўнага ўвахода ў сталічны парк імя Чалюскінцаў адбылося прадстаўленне праекта Андрэя Смаляка “Ажыўшыя карціны”

Іна Ганчаровіч

На адкрыцці выставы было каля тысячы чалавек. Урачыстай цырымоніі папярэднічала выступленне духавога аркестра і тэатралізаванае шэсце студэнтаў Беларускай дзяржаўнай акадэміі мастацтваў.

Пяцьдзясят карцін і фотаработ паўтараюць сюжэты карцін, напісаных Андрэем Смаляком. Сярод герояў — народны артыст Беларусі мастацкі кіраўнік ансамбля “Сябры” Анатоль Ярмаленка ў вобразе героя карціны “Чырвонае віно”, біятланістка Дар’я

Домрачава ў вобразе герані карціны “Змрочны настрой”. Шоўмен Яўген Булка паўстаў клоўнам з карціны “Той, хто запальвае зоркі”. У смелым вобразе герані карціны “Танцоўшчыца” была ўвасоблена вядучая спартыўных навін Ганна Эйсмант. Бліскуча “ўжылася” ў вобраз адной з самых загадкавых жанчын ва ўсёй гісторыі Вялікага Княства Літоўскага прыгажуні Барбары Радзівіл беларуская спявачка Анжаліка Агурбаш. Адкрываў выставу эпагажны маэстра ў вобразе Сальвадора Далі.

Як сказаў на адкрыцці выста-

вы Андрэй Смаляк, у працэсе стварэння і арганізацыі выставы ўдзельнічала каманда суперпрафесіяналаў: грымёры, фотамастакі, мастакі па касцюмах, дызайнеры. Галоўная мэта праекта — злучыць вядомых, таленавітых і цікавых персон Беларусі праз мастацтва жывапісу.

Выстава прадоўжыцца да лістапада. Зрэшты, арганізатары не збіраюцца ставіць кропку і ў будучыні абяцаюць не менш гучнае прадаўжэнне праекта. Нездарма яго дэвіз — “Свет будзе шчаслівы толькі тады, калі ў кожнага будзе душа мастака!”.

Польская Гайнаўка багатая на беларускія таленты

ЛІСТ У РЭДАКЦЫЮ

Свята для блізкіх людзей

Уражанні і развагі з нагоды XX Агульнапольскага фестывалю “Беларуская песня”

Шаноўная рэдакцыя! Хачу падзяліцца светлымі думкамі, якія выклікалі ў мяне нядаўнія імпрэзы беларусаў у Польшчы. Спачатку прайшлі павятовыя, ваяводскія агляды конкурсу “Беларуская песня-2013”, а потым быў фінал фестывалю, які завяршыўся грандыёзным галаканцэртам. Запрашаю ўсіх у будучыні пабачыць гэтае свята ў Беластоку!

Адметнасць горада ў тым, што гэта сучасны прамыслова-культурны цэнтр. Унікальная наша мясцовасць і суквеццямі талентаў. Такого маштабнага фестывалю беларускай культуры, як у Беластоку, больш нідзе ў свеце, кажучы, няма. Гэта — сапраўдная жыватворная з’ява. Для беларусаў Беласточчыны фестываль роднай песні мае асаблівы сэнс: гэта свята нашых душаў.

Можа, некаму падасца тое высокімі словамі, аднак і на самой справе беларускія песні, наш фальклор, духоўная спадчына — карані роднай зямлі. Без іх жыццё марнее ды народ слабее. Таму і варта паўсюль па свеце, дзе толькі ёсць беларусы, шанаваць нашу нацыянальную ідэнтычнасць, ствараць умовы для развіцця культуры — асветы, мастацтва, музыкі, што сілкуюць чалавека. Мы атрымалі ў спадчыну багатую песенную культуру, творы класікаў, выдатных беларускіх кампазітараў. У нас і цяпер ёсць што паказаць! І ёсць усё для таго, каб нашы песні, як і раней, гартавалі нашы душы.

На фэсце мне давялося чуць: беларускі фальклор, песні, музыка — гэта, маўляў, нешта неспасцігальнае, загадкавае. Проста звыштонкая матэрыя! І тым не менш многія спрабуюць асэнсаваць тую няўлоўную стыхію. Для самадзейных гуртоў беларуская песня — як веснавое святанне. Спэвакі мне раскажваюць: песня

ўзрушае думкі, лагодзіць сэрца, дае сілы і тады, калі цяжка.

А яшчэ культура — найлепшая дыпламатыя: яе мова зразумелая для ўсіх. Знаёмячыся з мастацкімі творами, звычаямі, спадчынай беларусаў, нас лепш разумеюць іншыя людзі ў свеце. Прэзентацыі беларускай культуры на Беласточчыне, штогадовыя конкурсы беларускай песні заўсёды выклікаюць інтарэс. І мы шчыра ўдзячныя за дапамогу дыпрадстаўніцтвам, у тым ліку Культурнаму цэнтру Беларусі, а таксама шчыра дзякуем польскім установам: Міністэрству адміністрацыі і інфарматызацыі, Маршалкоўскай управе Падляшскага ваяводства, Прэзідэнту горада Беластока, Галоўнаму праўленню Беларускага грамадска-культурнага таварыства. У паважлівым стаўленні да беларускай грамады выяўляецца дзяржаўная ідэалогія. Польшча і Беларусь з’яўляюцца добрым домам для беларускай культуры. А культура беларускай меншасці ў Польшчы ёсць частка польскай культуры. І вельмі добра, што ёсць паразуменне ў развіцці міжнародных культурных сувязяў.

У тых, хто меў асалоду чуць і бачыць гала-канцэрт XX Агульнапольскага фестывалю “Беларуская песня”, засталіся самыя прыемныя ўражанні. А тым, хто ніколі не бачыў такіх чудаў, хочацца пажадаць пабываць у нас, каб адчуць ягоную непаўторную атмасферу, калі нават душы спяваюць. Беласток цяжка ўжо і ўявіць без Фестывалю беларускай песні. З гасцямі ён штогод развітваецца знакамітай песняй-гімнам на словы Канстанцыі Буйло “Люблю наш край, старонку гэту...” З такой любові, пэўна, і пачынаецца Бацькаўшчына.

Віктар Бура,
Гайнаўка, Польшча

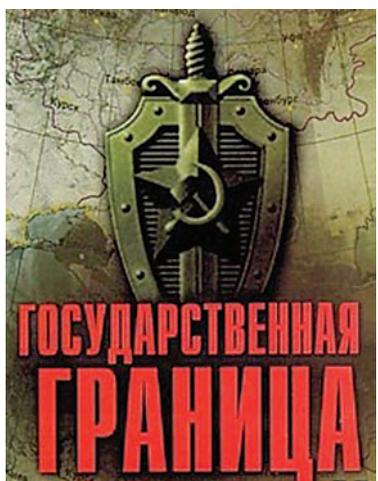
Ад “Ажыўшых карцін” Андрэя Смаляка можа атрымаць асалоду кожны жадаючы

Новае жыццё знакамітага серыяла

Нацыянальная кінастудыя “Беларусьфільм” прыступіла да здымак працягу серыяла “Дзяржаўная граніца”

Новая карціна атрымала рабочую назву “Апошні шпіён”. Дзеянне стужкі разгортваецца ў пачатку 90-х гадоў. Ветэран баявых дзеянняў у Афганістане маёр пагранвойскаў Антон Пякарскі вяртаецца ў родную Беларусь пасля распаду СССР. Веды і вернасць абавязку да сведчанага пагранічніка, які адслужыў дзесяць гадоў на граніцы ў Сярэдняй Азіі, аказваюцца запатрабаванымі на Радзіме, дзе ствараецца новая нацыянальная служба аховы граніцы Рэспублікі Беларусь.

Рэжысёр-пастаноўшчык серыялу — Ігар Чацверыкоў. Сцэнарый напісаны Валянцінам Залужным пры ўдзеле Ільі Цофіна

Застаўка да вядомага фільма і Ігара Чацверыкова.

Ролу Антона Пякарскага выконвае акцёр Андрэй Фра-

лоў, вядомы глядачам па фільмах “Смяротны танец”, “Два лёсы”, “Рускі пераклад”, “Мацней агню”, “Міны ў фарватэры” і інш. У фільме таксама прымуць удзел артысты Міхаіл Месхі, Ігар Дзянісаў, Мікалай Кучыц, Алэг Ткачоў, Павел Яскевіч, Віктар Рыбчынскі і многія іншыя.

Здымкі фільма будуць праходзіць у Мінску, Маладзечне, Лідскім і Смаргонскім раёнах, а таксама ў іншых кутках Беларусі пры садзейнічання Дзяржаўнага пагранічнага камітэта.

Выхад фільма запланаваны на першую палову 2014 года. Усяго ж у новы сезон “Дзяржаўнай граніцы” ўвойдзе восем карцін (кожная па 2 серыі).